

D O P I S Z P O U Š T Ě

(vánoce 1984)

V temnotách Tvého nitra se rozněcuje oheň, který nikdy nevyhasíná. Chtěl bys být nositelem ohně až do nejtmnějších nocí lidstva (1) - necháš ve svém nejhlubším nitru vyrůst věčný vnitřní život bez začátku a bez konce? To, co je nejúchvatnější na Tvém bytí, je neustálé rozvíjení tohoto vnitřního života. Zde se odehrává to nejneuvěřitelnější lidské dobrodružství.

Kdyby na počátku bylo důvěřivé srdce... kdyby Tě provázelo ve všech Tvých krocích, ať velkých či malých... došel bys daleko, velmi daleko. Setkával by ses s lidmi a událostmi ne s neklidem, který Tě odděluje a nepochází od Boha, ale s pohledem plným vnitřního pokoje a to až tam, kde lidské společenství pustne a rozděluje se (2).

Bezpočet lidí všude na zemi, ať už věří v Boha nebo jsou nevěrci, hledá spolu s Tebou cestu, jak se stát kvasem důvěry mezi národy. Tím, že se snaží zacelovat trhliny mezi východem a západem, mezi severní a jižní polokoulí, působí mezi lidmi jako znamení nebo jako předtucha toho, v co ani nemůžeme doufat (3). Tato znamení lze poznat. Byla zbudována v hodinách nepochopitelných zkoušek. Přetrvávají vzdor všemu a přes nepřátelské okolí nabývají na síle.

Každý člověk zakusil bezútěšnost, kterou působí strach. Ale ať už jsi kdekoli, Kristus v Tobě šeptá: Důvěřuj ve své srdci. Pokojně spočín v Bohu samotném. Bojíš se? Jsem přece zde.

Ale, Ty řekneš, moje práce, atmosféra pochybností, celá má minulost, to všem mě tak vzdaluje od víry v Boha... Víra však není teorie. Tehdy, když je Bůh nepochopitelný, není především podstatné, abychom mu porozuměli, ale abychom mu dali svou důvěru. A jednoho dne najdeš slova k vyjádření oněch odlesků, které jsi zachytil z nepopsatelného tajemství, jímž je Bůh. Vnímáš jeho obrysy. Znáš ho skrze Ježíše Krista, v němž můžeme vidět Boha.

Důvěra srdce čerpaná z víry nespočívá v tom, že všude vidíme něco podivuhodného, jakoby tato důvěra byla spojena s koželnou mocí. Tato důvěra často zadržovaná v hloubkách Tvého nitra Tě chce zcela prostoupit. Jakoby musela vystoupit z nejhlubších vrstev až k jasnému vědomí.

Ve všem, co děláš každý okamžik, svěřuj se Duchu Svatému a když zapomeneš, dej sebe znovu. V tichosti Tvého srdce, dokonce i ve Tve naprosté ppuštěnosti Svatý Duch hovoří k Tobě, někdy třeba jen jediným slovem.

Když ses zklamal ve svých nadějích, dopustíš, aby Tě opustila odvaha a přepadly pochybnosti? Je s Tebou vzkrísený Kristus. Spaluje i Tvé vnitřní pochybnosti i ostny v Tobě; a dokonce i kameny v Tvém srdci se mohou proměnit v jeho žáru ve žhnoucí uhlíky, ve světla v temnotě.

Když se cítíš nemilován a málo pochopen, Ježíš Kristus se Tě ptá neustále: "Víš, že jsem Tě miloval první? Miluješ mě?" A Ty kocháš svou odpověď: "Miluji Tě, Ježíši, možné ne tak, jak bys to rád, ale přeci Tě miluji".

Vnitřní život. Poezie B ožního Ducha je také naplnění Tvé touhy.

V každém člověku je duchovní síla, která nemá zdroj v něm samém. On ji může odmítat, od sebe odvrhovat, ale ta síla je v něm stále, nikdy nezmizí. A právě ta síla je zdrojem důvěry, kterou do nás vložil Duch živého Boha. A cdtud prýští všechno.

Kdyby bylo možné prozkoumat srdce, našli bychom plni podivení v nejskrytější hloubce očekávání, tiché očekávání lásky. Z temných hlubin lidství stoupá tajná touha. Zapřažení v anonymních rytmech nejrůznějších programů a časových rozvrhů žízňají muži a ženy naší doby po bytostné realitě: po vnitřním životě a po znameních neviditelného.

Nic tak silně neoživí vnitřní osobní život - i když to je v pustinách - jako otevřená společná modlitba, meditativní modlitba, které se může účastnit každý, ať je mladý nebo starý. Ta modlitba se zvláště naplňuje ve zpěvech, které jakoby nekončily a znějí v Tobě dále, i když jsi opět sám.

Když se Boží tajemství v prosté kráse symbolů stane příteltné a vnímatelné, když není zahlceno přemírou slov, pak taková páná společná modlitba nás otevírá Boží radosti zde na zemi. Pak se sbíhají všichni ze všech stran, aby se jim dostalo to, co tak dlouho a nevědomky postrádali (7).

A přítomnost všech generací, od nejstarších až po děti je výmluvným znamením ukazujícím, že existuje jen jedno lidstvo.

Před téměř třemi tisíci lety měl věřící člověk jména Eliáš intuici, že Bůh promlouvá v poušti a že na počátku všech věcí musí být ztišené důvěřující srdce. Jednoho dne je Eliáš vyzván, aby vyšel na poušť hory Sinaj a aby tam vyslechl Boha. Vypukla bouře a víchř, pak i zeměřesení a nakonec oheň. Ale Eliáš chápe, že Hospodin v těchto nespoutaných přírodních živlech není (8).

Je to snad poprvé na tomto místě, co se vypisuje tak jasně Boží intuice: Bůh se neprozrazuje mocí, neprojevuje se prostředky, které vzbuzují strach. Stejně tak jako tehdy, ani dnes není Bůh původcem vále, přírodních katastrof, neštěstí a lidského utrpení.

Pak se všechno ztišuje a Eliáš slyší tichý, jemný hlas a ukazuje se mu úchvatná skutečnost; často lze Boží hlas zaslechnout jako jemný šepot v tichu.

Copak Ty si nejvšednější, že Tě právě navštívil Bůh? Mluví k Tobě skromně v tichém vánku, jakoby šepem. A jestliže vydržíš ve ztišení v jeho přítomnosti a přijímáš jeho Ducha - to je přece modlitba. On Ti ukazuje cestu. A mnohdy je mlčení v modlitbě vším, mnohdy modlitba spočívá právě jen v mlčení.

Přijde den, kdy to poznáš a snad i řelneš: Ne, to mňh se ode mne nezdálil, to já jsem zle pro něj nebyl. On mě provázel. A přijdeu okamžiky, kdy Bůh je vším. Objevuj v niterném tichu jeho pokoj. On Ti jej daruje v každé situaci, v hluku a zmatku davu, i při nejnáročnější práci... (9).

Kdyby Důvěra srdce byla na počátku všech věcí... uschopnila by Tě a povzbudila k rozhodnému přitakání na celý život.

V evangeliu mluví Ježíš o mladíku, který byl vyzvánk práci na vinici (10). On odpověděl: "Ne, nepůjdu", ale pak změnil svůj postoj a šel. Nakonec řekl ano. Jiný dostal stejnou výzvu. Řekl: "Půjdu", ale nešel. Jeho přitakání bylo jako hořící věchet.

V tomto příběhu z evangelia jde o velmi vážné ano, o kladné přijetí celoživotního následování Krista Ježíše.

Mnozí se rozhodují pro takto odvážné ano svou odpovědí na Kristovu výzvu k věrnosti v manželství. V době, kdy se rozpadá tolik manželských svazků, je Ti lež položena otázka: Když se rozhoduješ pro manželství, přijmeš výzvu tak, že zůstaneš věrný až do posledního dechu? Takové vytrvání je odleskem věrnosti, kterou osvědčil sám Kristus.

Kolik jen dězí bylo zle poznamenáno opuštěností, bylo zraněno těmito manželskými rozchody až do hlubokého nitra. Ty děti ztratily důvěru, která je pro život tak důležitá. Rozpad rodinných vztahů zranil tolik mladých lidí v dětství nebo v ranném mládí. Protože nemohli dát svou důvěru těm, kteří jim dali život, zatemňuje se také jejich spoléhání a důvěra v Boha. Prožívají vyprahlou poušť ve svém srdci, jejich srdce se cítí opuštěná.

Nic nenadělá tolik škod jako rozbité vztahy lásky. Lhostejnost, nezúčastněnost, skeptické otázky: K čemu vlastně žít? Má život bez lásky ještě nějaký smysl?

Opuštěnost člověka je nejsilnější trauma, představuje nejhlubší poranění v naší době. Zbudeš ze svého bytu "malý Boží dům", domáci kostelík, místo přátelského přijetí, místo modlitby, věrnosti, spoluúčasti a soucitu pro všechny z Tvého okolí, kdo Ti jsou svěřeni nebo kdo k Tobě s důvěrou přicházejí? (11)

Jsou také lidé, které povolává Kristus k následování s přijetím celibátu. Když pochopíš, že toto ano zavazuje na celý život, jako bys tušil něco obrovského, neznámého, co je bez hranic. Jak vytrvám? Kdo vůbec je vnitřně vytaven na takové sebedovzdání? Zprvu člověk váhá a říká "ne" s unáhleností, která je tak vlastní našemu lidství.

Ale jednoho dne člověk s podivem zjišťuje, že vlastně Krista následuje: To ano vložil svatý Duch do základu života, co označujeme jako podvědomí.

Ten mladík v evangeliu řekl nejprve ne. Bůh, který se nikdy nevnucuje, přece nijak neomezoval jeho rty. Ale ten mladík pochopil, že jeho odmítnutí nebo odporování bylo jakýmsi odcizením vůči jemu samému. Kdyby řekl "ne", nebyl by už v souladu s tím, co ho naplňovalo, s Duchem Božím, který docela hluboko v něm přece říkal "ano", totéž ano, kterým odpovídala Marie. (12).

Nech, aby toto "ano" vystupovalo z Tvé vlastní hloubky, z Tvého nejkлубšího nitra, ale pak třeba budeš moci říct: Ano, já chci.

Takové ano pro Krista Tě činí zranitelným. Znemožňuje Ti únik před sebou samým i před bytostným nasazením se pro druhé.

Takové ano Tě udržuje v bdělosti, udržuje Tvé oči otevřené. Copak by mohlo usnout, nebo dokonce snít? Mohlo by uniknout Kristu ve společenství jeho těla, v Církvi otrášené ze všech stran a ve zvětě rozrývaném tolikerými zkouškami?

Takové ano na celý život, to je plamen, to je oheň. Je to výzva: ať hoří oheň, který nevyhasne. A toto ano v Tobě vzplane.

Toto ano Tě vystavuje možným zraněním, nemůže tomu ani být jinak. Jestlipak ale poznáš a všimneš si květu v poušti, když se Ti bude zdát, že se rozmáhají pochybnosti a že Bůh mlčí?

Kdyby důvěra srdce byla na počátku všech věcí...

P o z n á m k y

(1) Taková noc lidstva se nyní snesla na pouštní oblasti v Africe, kde v důsledku opakovaných období sucha trpí hladem obyvatelstvo Sahelu na jih od Sahary. Bratr Roger se rozjel do těchto míst se dvěma dalšími bratry a to do Maurétánie, aby zde byl nablízku trpícím lidem, aby s nimi sdílel jejich osud a v tichosti se s nimi modlil.

O poměrech v těchto krajích se informuje podrobně ve sdělovacích prostředcích. Méně známe však je, že je zde tak mnoho míst raděje.

Statisíce lidí se stáhly z pouště do sběrných táborů kolem hlavního města, kde žijí v provizorních podmínkách. Nemají téměř nic, ale pomáhají si, dělí se. V těchto bedných podmínkách žijí lidé, kteří beze slov nějak dávají najevo, že pro ně Bůh znamená všechno. Navštívili jsme ženu v jednom stanu. Seděla na zemi, protože nemohla chodit. Pozvedla ruce v gestu naznačujícím, že očekává všechno od Boha. Na její tváři zbrázděné utrpením byl jas lidské důstojnosti.

Mezi těmito lidmi je vždy několik mužů a žen, často jen několik málo, kteří denodenně vydávají svůj život za ty nešťastnější. V blízkosti jsme 4 ošetrovatelské stanice pro děti, které mezi sebou udržují spojení a kde pracuje několik žen,

Zde uprostřed tohoto bídného prostředí pod kusem plátna na ochranu proti slunci poskytuje jedna z nich první lékařskou péči matkám a dětem trpícím podvýživou. Další dvě se jinde věnují intenzivnímu ošetřování. Jiná zase pracuje ve státní nemocnici spolu s mladými výborně vyškoleným maurétánským lékařem na dětské stanici pro těžké případy. V nemocnici bylo dětské oddělení přeplněno. Každá matka je se svým dítětem ve dne v noci. Právě byl operován desetiletý chlapec, objevili u něj totiž pokročilou rakovinu jater. Jeho pohled působil jako výkřik. Nedaleko od něj umíralo maličké dítě před očima své matky. Jiné dítě se pěkně pozdravovalo, ale zůstane slepé...

Vidět tolik nemocných dětí tak zblízka, to vzbuzovalo v člověku až jakousi závrať. Důvěra srdce byla jkoby otřesena. Ale lidé, kteří pečují o děti s obdivnou láskou, kteří pomáhají matkám, kteří žijí v chudinských čtvrtích, aby ulehčili v těch nejtěživějších trápeních a kteří vytrvávají na těchto místech ve věrné modlitbě, ti jsou znamením pro něco neočekávaného, co vzbuzuje novou naději.

Kde tito lidé berou vnitřní energii, aby takhle všechno vydrželi, i když sami mnoho odvahy nemají a třeba i sami v srdci mají pusto? Nemluví vlastně Bůh vždycky v poušti, v pustém prázdnu, ve vyprázdněnosti?

Čas od času se obnovuje tzv. "operace naděje", která se má zaměřovat na pomoc místům nebo střediskům naděje v Sahelu, především v Mauretánii a v Etiopii.

Z Dopisu z pouště budeme mít více, když jej budeme opakovaně a pomalu pročítat. Abychom mu lépe rozuměli, bude dobře vrátit se zpět k Dopisu z Haiti.

(2) Mnozí zastávají názor, že vlastně nemohou mít žádný vliv na další vývoj lidstva. To ovšem není vůbec pravda. Na proměnu světa nemusí mít bezpodmínečně vliv pouze lidé "v první linii". Také Maria si jistě nemyslela, že její život bude mít podstatný vliv na budoucnost lidstva. Podobně tak i nynější malí a chudí lidé připravují cesty pro budoucnost a přitom o tom vůbec nevědí.

(3) Křesťan není ani optimista ani pesimista. Ví však, že dějiny nejsou jen posloupností mechanických příčin a následků, které by jaksi osudově a neúprosně určovaly jejich běh. Jednotlivé proudy se mohou usměrňovat, přetvářet a formovat. V dějinách mají své místo i síly intuitivní. Mnozí vědci, ať už to jsou agnostici nebo ne, při svém výzkumu nepominutelných zákonitostí vidí a rozpoznávají dnes zřetelně meze diskontinuity, složku nepředvídatelnou. Staletí determinismu se tak ve svých nejschopnějších vědcích sklání v pokoře. Není vyloučeno, že to povede v 21. století k prohloubení víry v Boha.

(4) Ž. 62,2; Mt 14, 22-33

(5) Méme oči k vidění a někdy náš pohled potřebuje spočinout na tváři Ježíšově. Skrze dílo některých umělců můžeme objevit tváře z Evangelia: Ježíše, Panny Marie tak ryze, že pouhým pohledem můžeme něco vytušit z Božího tajemství. A hrůba sdělování nevyslovitelného vede k modlitbě, jako by se zvedal závoj zahalující nevyjádřitelné tajemství Boží.

(6) Apoštol Jan píše: V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. 1 Jan 4,10.

(7) Mnozí křesťané spolu s nevěřícími se snaží zmírňovat utrpení kolem sebe, snaží se být kvasem důvěry a pomoci. A to je životně důležité. Kdyby křesťané byli nositeli pouze morálního nebo sociálního svědectví, mohli by nevěřící říci: "Nenavrhujete nic zvláštního, co by se tak výrazně lišilo od toho, co děláme sami". V zesvětštělé společnosti jsou křesťané povoláni k tomu, aby zaujali místo tam, kde se Boží věčnost stýká se společností lidí a aby jí tam sloužili znamením (aby té lidské společnosti byli schopni "dát" znamení, je-li to třeba).

(8) 1 Kr, 19

(9) Nejde o to dosáhnout ticha za každou cenu, že třeba v sobě vyvoláme prázdno a že umlčujeme jakékoli představy a myšlenky. Nemá smysl vynucovat si sám nebo vnucovat jiným různé metody, abychom dosáhli vnitřního ticha.

Při modlitbě pronikají duchem myšlenky a obrazy - a snad jsou i nutné pro vnitřní rovnováhu. Jestliže se modlitba podřizuje technice, nebo návodu či systému, není to dobré, protože člověk buduje na svých vlastních představách a projekcích.

(10) Mt 21, 28-32

(11) Ve 4. století napsal Jan Chrysostomos: "Zbudovat ze svého obydlí kostelík, to je odvážný krok". V době, kdy společnost stále více zesvětštuje, je nutné, aby v našich bytech bylo lze přiblížit to neviditelné, a to třeba několika prostými symboly, které připomínají přítomnost Boží. Stánc-li se být takovým malým kostelíkem, domácí kaplí, nechce přede zdůrazňovat nějakou paralelní, nezávislou církev, ale může se stát nenahraditelným zárodkem nebo kvasem pro místní církevní obec. Stejně tak mohou i různá hnutí a skupiny podporovat a rozvíjet přítomnost evangelia v nejrůznějších prostředích a mohou působit také jako kvas v místní farní nebo církevní obci. Kéž by se aspoň jednou za týden všichni sešli v bohoslužebných prostorách své čtvrti, aby se zde účastnili liturgické modlitby, všeobjímající modlitby otevřené pro všechny generace.

Aby se názorně zdůraznilo spojení této malé domácí církve s farní obcí nebo církevním společenstvím, v některých krajích se po skončení týdenních bohoslužeb přenáší z farního kostela do domu svíce.

(12) Může se prosadit takové nežádané volání Boží, že jednoho dne člověk prostě musí přijmout? Prorok Jeremiáš napsal o své vlastní zkušenosti: "Rekl jsem si: nebudu myslet na Boha, nebudu už mluvit v Jeho jménu. Ale byl ve mě šířavý oheň, docela hluboko ve mně. Chtěl jsem jej potlačit, ale nemohl jsem". (Jer 20)

o o o o o o o o

DOPIS TĚM, KTEŘÍ MYSLI, ŽE NEBYLI NIČÍM

Kolik mužů a žen, když se blíží stáří, si myslí, že nenxli vlastně ničím a že ničeho významného nedosáhli. Třeba už jsou ve věku, kdy nemusejí "dobývat svůj každodenní chléb". Před nimi se však otevírá pustina osamění a izolace a jakoby už jim nezbývalo nic jiného než čekat na smrt.

Vy, kteří jste dosáhli věku, kdy se odchází na odpočinek, jestlípek víte, že na cestě v následování Krista neexistuje věk, kdy člověk odchází do penze? Pro vás může začít doba, kdy se rozvíjejí dary apoštolátu, které Bůh vložil do každého pokřtěného člověka.

Je mnoho stárnoucích mužů a žen, kteří dovedli milovat a dovedli trpět. Oni mají schopnost naslouchat, chápat mnoho z bojů a usilování druhých. Bůh svěruje každému člověku jednoho nebo více těch, kterým má naslouchat; ne proto, aby jim radil, ale aby je doprovázel až ke zdrojům živého Boha. Mnohdy fyzická křehkost a chabé fyzické síly nedávají víc možností než věrnost v modlitbě a to je přece nesmírně mnoho.

Tím, že dáte svou důvěru, že jí dáte zvláště mladé generaci, odpovíte na očekávání mnoha mladých lidí, kteří byli leckdy otřeseni společenskými názory a změnami, rozbitím citových a jiných vztahů a třeba zranění tím, že je jiní opustili.

Tím, že jste prožili tolik let, nabyli jste intuice a daru vciťování, a tak odhalíte a objevíte cesty důvěry. Do posledního dechu, do posledního okamžiku v životě je přece tolik možností...

Jak by to bylo krásné, kdyby přicházeli lidé, aby Vám políbili upracované ruce, Vám, kteří si myslíte, že jste ničeho nedosáhli, nic neudělali! Vám, kteří - aniž byste to věděli - jste zárukou toho, že Kristus v lidstvu pokračuje dál.

DOPIS DĚTEM

Kdybyste jen věděly, jak mnoho může každé z vás být odleskem Boha pro druhé, pro vaši rodinu a pro staré lidi, které máte kolem sebe...

Mohli byste pozvat jednou za týden všechny u vás doma, abyste spolu pobýli chvíli v tichosti? V té chvíli by každý mohl ve svém srdci odpustit tomu, kdo mu způsobil nějakou bolest nebo něco nedobrého. Tak se otevírají brány pokoje.

Mohli byste poprosit své rodiče nebo ty, co jsou na jejich místě, o křížek na čelo, když jdete spát, nebo když jdete z domu... Tak se otevírají brány důvěry. Nezapomínejte, že Bůh vás miluje víc, než si vůbec dovedete představit.

Mohli byste nakreslit obrázky, které by ukazovaly důvěru na Zemi, a mohly byste nám je poslat; my je vezmeme s sebou do Madrasu: Mohly byste opsat ručně "Dopis těm, kteří si myslí, že nejsou nic" a poslat jej do Taizé se svou adresou. My jej pošleme dál starým lidem do jiných zemí.

2. ČERVENCE NAVŠTÍVÍ BRATR ROGER S DĚTI GENERÁLNÍHO SEKRETÁŘE OSN

Celá lidská rodina touží po míru, nikdy nechce válku. Jen jen nepatrně těch, kdo by chtěli válku; je bezpočet těch, kteří jsou připraveni být kvasem naděje a důvěry mezi lidmi. Tato důvěra není slepá; brzy vždy vyjde jasné najevo, když odpovědní politikové zneužijí důvěry lidu.

Ve jménu dětí, které se nedovedou vyjádřit o hrozbách ohrožujících jejich budoucnost, navštíví bratr Roger ještě s několika dětmi OSN v Ženevě dne 2. července 1985! Přijme ho generální sekretář OSN pak Perez de Cuellar a Roger mu předá dvě výzvy:

- Výzvu k celosvětovému odzbrojení
- Výzvu k zřízení tzv. "celosvětové autority", podle myšlenek, jak je vyjádřil Jan XXIII před svou smrtí.

V měsících před touto návštěvou se vyzývají mladí lidé, děti i starší, aby ve dnech 28.-30. června konali modlitby, na které by pozvali lidi ze svého okolí.

Od nynějška se vyzývají všichni, aby do konce roku 1985 přemýšleli o obou těchto výzvách a aby o nich napsali a své texty poslali do Taizé. Studium těchto textů a jejich rekapitulace bude vyžadovat nějakou dobu. Pak budou ty návrhy, které nejlépe vystihují složitost situace, předány do OSN a jiných mezinárodních organizací.

POUŤ DŮVĚRY NA ZEMI A SETKÁNÍ V MADRASU

Setkání v Madrasu (konec 1985 - počátek ledna 1986) bude mezníkem na pouti důvěry a naděje na Zemi, k níž se vyzývají mladí lidé z celého světa, aby od nynějška hledali svůj domov v různých zemích a aby usilovali o tyto dvě základní věci:

- jak zmenšit nedůvěřivá podezírání, jak se stát kvasem naděje, důvěry a pokoje mezi lidmi a mezi národy?
že možné budovat i za okolností nepříznivých, znemožňujících? Jak nepropadat malomyslnosti, že se nedá nic dělat? Jak se dívat na lidi a okolnosti, jak k nim přistupovat s pokojem?
- Jak čerpat dostatečnou energii z Božího zdroje k zmenšování utrpení na zemi? Jak k tomu získat nutné odborné znalosti a jak po celý život rozdávat lásku hledící jen na prospěch druhých a nikoli vlastní?

Setkání v Madrasu bude probíhat uprostřed lidu s hlubokým smyslem pro kontemplaci. Východní křesťané se vyznačovali kontemplativním očekáváním, které se inspirovalo prvními záblesky humanity pronikavé Boží přítomností.

Není pochyb o tom, že toto setkání v Indii nemůže v sobě mít nic povrchního. Nebude možné účastnit se ho bez předchozí několikaměsíční přípravy (písemný styk s Teizé)

Současně se setkáním v Madrasu bude probíhat (rovněž na přelomu 1985/6) Evropské setkání v Teizé pro ty, kdo nebudou moci jít do Madrasu.

ŽÍT JAKO LIDÉ, KTERÍ SE USMÍŘILI

Když způsobíme, aby v nás mohl růst vnitřní život bez začátku a bez konce, rozvine se v nás vnitřní vidění nebo citlivé vnímání pro jedinečné společenství v Kristově těle, pro církev. Objevíme cestu, po které bychom se mohli přiblížit svatosti Krista ve společenství jeho těla? (1)

Na tyto otázky budeme hledat odpovědi při přípravách na celosvětové setkání v Taizé v roce 1987 (2). Do té doby je ovšem nutné si pročíst a promyslet či promeditovat Výzvu církvím :

Církvi, staň se tím, čím jsi ve svém nejhlubším základu. Staň se zemí živých, zemí smíření a zemí prostoty.. Církvi, zemí živých, otevři dveře k vnitřnímu životu, aby všichni lidé nebyli polomrtví, ale aby byli živí.. Otevři dveře k radosti: kéž radost nebes lze vytušit na zemi v plné, všeobjímající meditativní modlitbě, k níž by se scházeli lidé různého věku, k modlitbě se zpěvy, které nepřestávají...

Církvi, buď zemí smíření (3). Nikdy nedej se k opětovnému probuzení křesťanů, když nebudou žít jako usmíření bratři a sestry.. Přeměníš se skrze toto usmíření, které nebude odsouváno na pozdější dobu a staneš se kvasem důvěry a pokoje mezi národy.

Církvi, staň se zemí prostoty..Jednoduché prostředky způsobují, že společenství je schopné nést druhé. Nákladné prostředky posilují strach, obavy a olupují o důvěru. Nezapomínej na touhu tolika lidí, kteří hledají cestu, jak dosáhnout spravedlivějšího rozdělení hmotných statků. Nespravedlivé rozdělení hmotných statků je jedním z důvodů pro ozbrojené konflikty. Staň se zemí vzájemného sdílení, pak se staneš také zemí pokoje (4).

P o z n á m k y

(1) Dnes hledá Krista mnoho lidí, ale často každý jen sám o sobě, bez ohledu na jeho tělo, na církev. A tak vlastně mezi křesťany dochází k dalšímu tříštění a posilují se tendence, kdy každý si hledí hlavně těch, kteří myslí stejně jako on.. Kdyby Kristus, jaký je ve společenství svého těla, nebyl opuštěn tak jako dříve zřídka kdy, nebyby nakládali bychom tolik energie na to, abychom shromažďovali mladé lidi a abychom s nimi hledali cesty, jak zaměřit svou pozornost na Kristovu svatost ve společenství jeho těla. Jestliže není církev žádným tajemstvím společenství, jak by nás mohla vyvést ze starých i čerstvých rozdělení?

(2) Celosvětové shromáždění v Taizé se bude konat v roce 1987 a nikoli v roce 1986, a to proto, aby po setkání v Madrasu bylo dost času, tedy více než rok.

(3) Během posledních desetiletí vzrostla velice touha katolických i ostatních křesťanských duchovních (muži církve) po usmíření. Mnozí usilovali o nemožné a budou jistě pokračovat v úsilí dál. Ale stále vycházejí ze zátěží historie, které vedly k vybudování jakéhosi iracionálního řádkání. Dnes více než kdy jindy se ukazuje jako schůdná vnitřní cesta, cesta usmíření ve vlastním nitru, ve vlastní osobě. Aniž bychom se pro někoho stali symbolem renegátství, můžeme ve svém nitru usmířit a spojit úsměv po slovu Božím, jež milují nejhlasněji v církvích vzešlých z reformace, spolu s poklady víry pravoslavné církve a se všemi milostmi a dary katolické církve: přitom nám půjde o to, abychom hledali stejný duchovní a myšlenkový základ a stejnou víru.

(4) Pokud jde o sdílení, v nynější podobě se mezi křesťany roumáhá živější a hlubší vědomí, jako snad ještě tomu nebylo. Dříve jakoby křesťanům byla vzdělena starost o spravedlnost, o lidská práva a o rovnouměrné a spravedlivější rozdělování hmotných statků. Dnes se stále více křesťané obracejí k lidem na okraji společnosti na ty, na které se zapomíná; pracují stále usilovněji na řešeních. Vzhledem k tomu, že v rudou církevních institucích jsou někdy velké prostředky, začalo se prosazovat zjednodušené jejich využívání. V Evropě nastal tento pohyb v jižních oblastech. Toto opatření je neodvolatelné, nelze je zastavit a tak se bude pomalu šířit stále dál.

M O D L I T B A

Kriste Vzkříšený, dnes, zítra, po všechny časy
v nás přebývá Duch.

Někdy se nám zdá, že chápeme tak málo..

Ale třeba jen když se pokoušíme uchovat Tvou přítomnost tam,
kde právě jsme, to už je modlitba.

A možná, že vedle tebe, Krista, celá ta modlitba je vlastně
to ticho.

Tak tušíme, že když vkládáme svou důvěru v Tebe do všeho
co děláme, když na počátku všech věcí je důvěra srdce,
pak jdeme vpřed celým svým životem.